

Arrest

nr. 94 910 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde dag tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 17 april 2012 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. Op 20 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 17 september 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 — 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziektes haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 14.03.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 17.04.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

4.1.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Verzoekster diende haar aanvraag in op 17.04.2012. Daarbij voegde zij een medisch attest opgesteld door dr.Schillemans waarin het volgende wordt gesteld:

Diagnose:

Door hoge leeftijd ontwikkelde zij hartfalen en dementie. De depressie is vooral exogeen als zij teveel alleen is.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat de ernst van de aandoening niet bepaald kan worden. In het medisch attest staat immers expliciet vermeld dat zij in haar land van herkomst zal verkommeren of verongelukken. Dat dit al een indicatie kan geven over de graad van ernst.

De dokter verwijst ook naar de mantelzorg die noodzakelijk is en naar de medicatie die zij moet nemen.

Dokter Schillemans acht mantelzorg absoluut noodzakelijk! Meer nog, het is de enige vorm van behandeling die hij aan verzoekster kan aanraden. De echtgenoot van verzoekster is overleden en haar kinderen hebben verblijfsrecht in België. Dat de enige vorm van behandeling die zij kan krijgen, zich hier in België bevindt. Verzoekster kan dus onmogelijk terugkeren naar haar land van herkomst!

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoekster ernstig ziek is, dat zij behandeld dient te worden, stelt DVZ dat het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst niet vermeld.

Artikel [9ter], § 1 vermeldt het volgende: [...]

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoekster een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het feit dat een geneesheer stelt dat verzoekster in haar land van herkomst zal verkommeren of verongelukken is al duidelijk dat verzoekster ernstig ziek is.

Bovendien is er voor verzoekster geen mogelijkheid tot genezing, zij neemt ondersteunende medicatie, maar het enige dat in haar geval kan helpen is mantelzorg.

De echtgenoot van verzoekster is reeds overleden en haar kinderen hebben verblijfsrecht in België, zij heeft niets of niemand meer in haar land van herkomst om de nodige mantelzorg te voorzien!

Verzoekster is 74 jaar oud! Zij kan niet voor zichzelf zorgen! Bovendien zal haar dementie steeds verergeren, zij heeft de mantelzorg absoluut nodig!

Hoe kan een ziekte die niet behandeld kan worden en steeds verergerd geen duidelijke graad van ernst met zich meebrengen ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is DVZ tot deze conclusie gekomen?

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest met de nodige zorg en aandacht had nagelezen.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1.

De dokter vermeldt zeer duidelijk dat de behandeling levenslang zal duren. Dat dit betekent dat verzoekster ernstig ziek is en dit dus voor zich spreekt en geen verdere uitleg hoeft.

Bovendien vermeldt de behandelende geneesheer reeds dat er zeer zeker sprake is van gezondheidsrisico's, indien verzoekster moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van mantelzorg in Nepal. Alhoewel de behandelende geneesheer reeds opmerkte dat de behandeling niet overal beschikbaar is, faalt DVZ erin om dit te onderzoeken.

Hoe kan verzoekster geacht worden om voor zichzelf te zorgen in haar land van herkomst? Zij is 74 jaar oud en heeft niemand meer in Nepal!

De arts — attaché heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de graad van ernst niet vermeld is in het medisch getuigschrift .

Het is voor verzoekster totaal onbegrijpelijk op welke grond deze beslissing dan ook genomen is.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.”

4.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekster haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekster tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiele motiveringsplicht aan voert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf: [...]

Artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 stipuleert dat: [...]

Terwijl conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden: [...]

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift van verzoekster de graad van ernst niet vermeldt.

Deze vaststelling kan niet ernstig worden betwist door de verzoekende partij.

In het voorgelegde medische getuigschrift dd. 14.03.2012 wordt slechts het volgende vermeld:

“B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend. (...) Door hoge leeftijd ontwikkelde zij hartfalen en dementie De depressie is vooral exogeen als zij teveel alleen is”

Ook in de rest van het medisch getuigschrift wordt de graad van ernst nergens beschreven. Zo wordt bv. gewag gemaakt van het feit dat “medicatie alleen ondersteunend” is, “hospitalisatie niet zinvol want dan nog meer geïsoleerd”, dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling “minstens 3 maand” bedraagt en mantelzorg hierbij noodzakelijk is, doch hieruit blijkt de graad van de ernst niet.

Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de ernst van haar aandoening kan afgeleid worden uit de vermelding dat zij in haar land van herkomst zou verkommeren of verongelukken ‘doordat niemand voor haar kan zorgen’ en dat deze mededeling met andere woorden een indicatie zou geven over de graad van ernst. Evenmin kan zij worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de mantelzorg en de medicatie zouden wijzen op de graad van ernst.

In het verzoekschrift tot nietigverklaring dd. 09.10.2012 vermeldt verzoekster verder dat de behandeling levenslang zal duren volgens de dokter. Dit blijkt echter geenszins uit het medisch getuigschrift dat bij de aanvraag was gevoegd, en als voorziene duur van de noodzakelijke behandeling slechts ‘minstens 3 maand’ vermeldt. De in het standaard medisch getuigschrift geschatte behandelingsduur van ‘minstens 3 maand’ kan niet ernstig worden aangenomen als zijnde de vermelding van de graad van ernst in de zin van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster haar kritiek kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld in het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfir. RvS, nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Eerdere rechtspraak van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen stelt hieromtrent:

“Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 21 december 2010 dat verzoeker voorlegde hij zijn aanvraag van 12 januari 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aan vraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) Angst, Depressie (chronische onzekerheid) Oesofagitis”. In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie) en de duur ervan (één jaar). Uit het medisch getuigschrift blijkt dat hij “diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen ’ enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de woorden “chronische onzekerheid’ en uit de rest van het medisch attest, kan hij niet worden gevolgd.” (RvV nr. 62.224 van 27 mei 2011, [...])

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de arts-attaché heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. De aanvraag van verzoekster dient conform het eerder geciteerde art. 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet eerst te worden beoordeeld naar de ontvankelijkheid. Art. 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet bevat verschillende ontvankelijkheidsvereisten die cumulatief moeten worden voldaan om tot de ontvankelijkheid van de aanvraag te kunnen beslissen.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid, en dit op grond van art. 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Het medisch getuigschrift vermeldt in casu geen ‘graad van ernst’, zodat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

Deze vaststelling volstaat opdat de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag kon besluiten, zonder dat de arts-adviseur een advies diende te geven inzake de behandeling in het herkomstland. Er kan trouwens niet worden ingezien hoe de arts-attaché de situatie in het land van herkomst van verzoekster zou kunnen nagaan wanneer er geen graad van ernst gekend is.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Haar beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht werd genomen en ten genoegte van recht werd gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk was.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekster haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Terwijl de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing in feite en in rechte afdoende ondersteunen.[...]

4.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen

van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt zo geduid dat de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf in België te worden gemachtigd op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, omdat het overgelegde standaard medisch getuigschrift van 4 maart 2012 niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van deze bepaling. Meer specifiek wordt vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de ziekte niet vermeldt. Tevens wordt geduid dat geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. In zoverre verzoekster aanvoert dat de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. [...]

§ 2. [...]

§ 3. *De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :*

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. [...]

§ 5. [...]

§ 6. [...]

§ 7 [...]"

In de eerste bestreden beslissing wordt niet betwist dat het vereiste standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd. De verblijfsaanvraag wordt onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag werd voorgelegd de graad van ernst van de aandoening van verzoekster niet vermeldt.

Uit artikel 9ter, § 3, 3° *juncto* artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden.

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorziet verder dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder "*punt B/ DIAGNOSE*" een "*gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend*" gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de "*ernst van de aandoeningen*" en is er geen specifieke vraagstelling over de "*graad van ernst*" voorzien. Daarom volstaat het dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B (RvS 25 september 2012, nr. 220.747).

In het door verzoekster bij haar verblijfsaanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift wordt onder "*B/ Diagnose*" enkel melding gemaakt van de ziektes of aandoeningen die verzoekster door haar hoge leeftijd heeft ontwikkeld, met name "*hartfalen*", "*dementie*" en "*depressie*" die "*vooral exogeen [is] als zij teveel alleen is*". Verzoekster betoogt, wat haar dementie betreft, evenwel dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn geheel genomen wel degelijk een aanduiding bevat van de graad van ernst van deze aandoening. Zij wijst hierbij op het gegeven dat haar behandelende arts expliciet vermeldde dat zij in haar herkomstland zal verkommeren of verongelukken en dat zij mantelzorg behoeft.

De Raad wijst erop dat het een algemeen gekend feit is dat dementie een ernstige aandoening betreft die berust op een geleidelijke achteruitgang van het functioneren van de hersenen en die op zich ongeneeslijk is.

In het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift wordt door de behandelende arts van verzoekster, in antwoord op de vraag *“zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?”*, geduid dat *“mantelzorg het enige [is] wat helpt”*. Tevens gaf hij, in antwoord op de vraag *“Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?”*, aan dat verzoekster bij gebreke van personen die zorg voor haar kunnen dragen in haar land van herkomst zal *“verkommeren of verongelukken”*.

Uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift kan aldus worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan dementie en dat zij als gevolg van deze aandoening actueel is aangewezen op mantelzorg. Uit dit laatste volgt dat de behandelende arts aangaf dat zij als gevolg van deze aandoening niet meer in staat is om volledig voor zichzelf te zorgen zonder de hulp van anderen.

Gelet op het gegeven dat verzoekster lijdt aan een ziekte die op zichzelf genomen ernstig en ongeneeslijk is en die berust op een geleidelijke achteruitgang van het functioneren van de hersenen enerzijds en waarbij in het standaard medisch getuigschrift wordt aangegeven dat deze ziekte zich reeds in een stadium bevindt waarin verzoekster is aangewezen op mantelzorg – zo niet zij zal verkommeren of verongelukken – anderzijds, dient te worden aangenomen dat verweerder *in casu* kennelijk onredelijk handelde door vast te stellen dat het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 14 maart 2012 *“geen enkele uitspraak [toont] omtrent de ernst of graad van ernst van de ziekte”*. In het specifieke geval van een aandoening met de kenmerken van dementie kan verweerder niet worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen stelt dat de vereiste van mantelzorg niet wijst op de graad van ernst van de aandoening.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van dit middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing dringt zich bijgevolg niet op.

4.2. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft

Verzoekster betoogt dat er sprake is van een schending van de motiveringsverplichting, omdat nergens in de tweede bestreden beslissing wordt vermeld *“dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag”*. Zij stelt dat *“de motivering van dit bevel [...] strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie”*.

De Raad wijst er evenwel op dat het enkele gegeven dat verweerder op dezelfde dag dat hij een onontvankelijkheidsbeslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij beide beslissingen in éénzelfde instructie overmaakt aan de burgemeester van de verblijfplaats van verzoekster met het oog op betekening ervan, nog niet tot gevolg heeft dat – zoals verzoekster betoogt – het bevel om het grondgebied te verlaten louter is gegrond op de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het gegeven dat het bestuur naar aanleiding van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden, en bijgevolg de afsluiting van deze aanvraag, eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt nog niet tot de vaststelling dat dit bevel enkel zou zijn gesteund op deze eerste beslissing en er onlosmakelijk mee zou zijn verbonden. Verzoekster gaat aldus ook voorbij aan het gegeven dat de tweede bestreden beslissing is gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. Zo wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Verzoekster weerlegt deze motivering niet. Het woord *“bijgevolg”* in de instructie gericht aan de burgemeester doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing noodzakelijkerwijze de vernietiging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft. Er blijkt immers niet dat zij als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in een situatie terecht komt waarbij de motieven van de tweede bestreden beslissing niet langer geldig zouden zijn. Zo dringt de vaststelling zich op dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing als dusdanig de verblijfstoestand van verzoekster niet wijzigt.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat in de motivering van de tweede bestreden beslissing diende te worden verwezen naar de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster kan daarnaast niet dienstig verwijzen naar de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad om te stellen dat de bestreden beslissingen één en ondeelbaar zijn. In deze rechtspraak betrof het immers beslissingen waarbij slechts één motivering was voorzien voor zowel de weigering van verblijf als het bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* liggen evenwel beslissingen voor die elke afzonderlijk in rechte en in feite zijn gemotiveerd.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Zij toont evenmin aan dat de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed heeft op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is verder ongegrond in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS